

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobců: a) J. L., narozený dne X
bytem X
b) J. L., narozený dne X
bytem X
zastoupení advokátem JUDr. Milanem Štětinou
sídlem Jiráskova 614/11, 470 01 Česká Lípa

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUUK/125615/2024 ze dne 29. 8. 2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Ústěk (dále též „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 20. 6. 2024, č. j. 03899/2024/SU (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), nařídil dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) žalobcům jako spoluvlastníkům stavby odstranění všech provedených stavebních úprav „stavby pro administrativu v ulici X, č. p. XA, X“, nacházející

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se na pozemku parc. č. XB v katastrálním území X (dále též „budova č. p. XA“), které nejsou v souladu s posledním povoleným stavem. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí stavební úřad blíže specifikoval poslední povolený stav i provedené stavební úpravy, které mají být odstraněny (k tomu srov. níže odst. 22 odůvodnění tohoto rozsudku).

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl společné odvolání žalobců a potvrdil napadené prvostupňové rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného směřuje společná žaloba obou žalobců.

Žaloba

3. Žalobci v žalobě předeslali, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí jsou projevem svévole a nerespektování pokojného a dlouhodobého stavu. Dotčenou budovu, která je součástí pozemku, zakoupili dne 9. 8. 2011, a to již ve stávajícím stavu. V souladu s § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona provedli pouze výměnu vnitřních instalací (elektro, voda a kanalizace) a vybudovali či upravili příčky, aniž tím ale zasáhli do nosných konstrukcí či změnili vzhled budovy nebo způsob jejího užívání. Žalobci jsou toho názoru, že pro uvedené stavební úpravy nevyžaduje zákon stavební povolení ani ohlášení, a tedy nebylo důvodu, aby žalobci nyní žádali o jejich dodatečné povolení.
4. Dále se žalobci v žalobě vymezili vůči závěru žalovaného a stavebního úřadu, že v budově č. p. XA vybudovali jednotky připomínající jednotky bytové. Připustili, že bylo jejich budoucím záměrem zajistit budoucí změnu v užívání budovy, a to nově k bydlení, protože ostatně dříve požádali město Ústěk o příslušnou změnu územního plánu. V rámci přípravy tohoto záměru žalobci vyčlenili v budově bytové jednotky, aniž ale byly bytové jednotky skutečně vybudovány. Žalobci po upozornění stavebního úřadu zajistili v evidenci katastru nemovitostí změnu již vyčleněných jednotek na jednotky nebytové, a sice kanceláře. Ostatně žalobci jsou toho názoru, že rozdělení budovy na jednotky je záležitostí občanskoprávní, která se netýká způsobu užívání. Pokud tedy jsou jednotky využívány, děje se tak pouze k účelu, k němuž byla budova jako celek zkolaudována (tedy jako kanceláře). Žalobci proto namítli, že nedošlo k faktické změně užívání budovy.
5. Jelikož podle žalobců nedošlo ke změně v užívání budovy, nevyžadovaly jimi provedené stavební úpravy ani ohlášení, což žalobci dovozují z § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Žalobci tak mají za to, že nařízení odstranění stavby nebylo souladné se žádným z dílčích ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona.
6. Žalobci dále v žalobě zvlášť pojednali o úpravách, jež označili za „historické“; o těchto tvrdili, že byly zrealizovány ještě předtím, než se žalobci stali vlastníky budovy. Konkrétně se mělo dle žalobců jednat o sedlovou střechu (namísto původní střechy rovné, pozn. soudu), dále o vybourání a přestavbu prvního nadzemního podlaží a o vybudování nových příček. K rozvodům elektřiny, vody a kanalizace žalobci v žalobě namítli, že tyto nelze odstranit, aniž by budova pozbyla využitelnosti. Odstraněním střechy a jejím nahrazením střechou původního formátu by navíc došlo ke značnému poškození objektu. Žalobci uvedli, že stavebnímu úřadu v rámci řízení o odstranění stavby doručili vyjádření J. Z., který byl v období let 1985 až 2005 ředitelem „firmy KOVOS družstvo Teplice“ (tj. předchozího vlastníka širšího areálu, zahrnujícího budovu č. p. XA, pozn. soudu), a podle něhož byly v průběhu jeho působení prováděny různé stavební úpravy na uvedené budově, včetně umístění nové konstrukce střechy (sedlová s plechovou krytinou), kompletního vybourání

a přestavění prvního nadzemního podlaží, vybudování nových příček, vymezení jednotlivých kancelářských prostor a vybudování správcovského bytu.

7. Za absurdní žalobci označili, aby po třiceti letech tolerování „historických“ stavebních úprav ze strany stavebního úřadu byli nuceni jako současní vlastníci tyto úpravy odstranit. Rovněž vyjádřili přesvědčení, že příslušná úřední osoba stavebního úřadu rozhodla o odstranění stavby ve zcela osobní rovině. K tomu podotkli, že v důsledku nečinnosti stavebního úřadu byl objekt přibližně od dubna 2023 do 11. 10. 2023 bez vodovodní přípojky, neboť původní přípojka do objektu č. p. XC byla prasklá a nefunkční.
8. Žalobci v žalobě připustili, že je otázkou, zda „historické“ úpravy byly řádně povoleny, či nikoliv. Mají však za to, že o nich stavební úřad musel vědět, a tedy že je toleroval. Proto se domnívají, že je na tyto stavební úpravy nezbytné hledět ve smyslu § 125 stavebního zákona jako na úpravy, k nimž se vydané stavební povolení nedochovalo. Ačkoli žalobci z tohoto důvodu pořídili pasport domu a zaslali jej stavebnímu úřadu, ten jej účelově dvakrát odmítl a s jejich námitkami se nevypořádal buďto vůbec, nebo zcela nepřiměřeně. Žalobci jsou nicméně toho názoru, že stavební úřad měl postupovat podle § 125 odst. 2 stavebního zákona.
9. V závěru žaloby žalobci shrnuli, že rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu jsou v rozporu se zásadou legitimního očekávání a představují nepřiměřený zásah do vlastnictví žalobců nabytého v dobré víře; v tom odkázali na náleze „ÚS I ÚS 1556-19-1 z 15. 5. 2020“ (patrně náleze Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, publ. pod č. 92 sv. 100 Sbírky nálezů a usnesení; pozn. soudu).
10. Žalobci proto navrhli, aby soud rozhodnutí žalovaného, případně i prvostupňové rozhodnutí, zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 23. 10. 2024. Žalobu považuje za nedůvodnou.
12. V reakci na jednotlivé žalobní námitky žalovaný předně nesouzněl s názorem žalobců o nezbytnosti rozlišovat mezi stavebními úpravami, které údajně provedl již předchozí vlastník budovy, a úpravami realizovanými až samotnými žalobci. Za rozhodující považoval naopak zjištění, že změny stavby byly provedeny bez zákonem vyžadovaného veřejnoprávního povolení; žalobci nabytím vlastnického práva k budově vstoupili do práv i povinností předchozích vlastníků. Přesné určení okamžiku provedení nepovolených stavebních úprav a identifikace osoby stavebníka mohou být významné pro rozhodnutí o přestupku, nikoli pro nařízení odstranění stavby. Žalovaný dodal, že rozhodnutí o nařízení odstranění stavby nemá sankční povahu, neboť jeho smyslem je zajistit ukončení protiprávního stavu. K tomu poznamenal, že žalobci měli možnost požádat o dodatečné povolení příslušných stavebních úprav, které ovšem nevyužili; proto žalobcům dle žalovaného nezbyvá, než splnit uloženou povinnost odstranit stavební úpravy a nést s tím spojené důsledky.
13. K námitce žalobců, že v budově původně vymezené bytové jednotky jsou dle současného stavu zápisu v katastru nemovitostí již vymezeny jako nebytové prostory, žalovaný uvedl, že stavební úřad nevycházel při zjišťování stavu věci pouze z evidence katastru nemovitostí. Shodl se s žalobci v tom, že vymezení jednotek v budově je občanskoprávním institutem a není jím dotčena veřejnoprávní úprava stavebního řádu. Upozornil však, že stavební úřad při zjišťování stavu věci také provedl na místě několik kontrolních prohlídek a získal

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

informace od dalších úřadů a od Policie České republiky; žalovaný se tak ztotožnil se závěrem stavebního úřadu o nepovolené změně ve způsobu užívání dotčené stavby.

14. Ve vztahu k žalobní námitce porušení legitimního očekávání pak žalovaný konstatoval, že tzv. černé stavby se nepromlčují, a to ani v případě významné časové prodlevy mezi jejich provedením a nařízením jejich odstranění. Stavební zákon podle něj nedává stavebnímu úřadu možnost upustit od nařízení odstranění nepovolené stavby z důvodu, že řízení o odstranění stavby nebylo zahájeno do uplynutí určité doby od její realizace.

Replika žalobců

15. Žalobci následně v replice uvedli, že žalovaný „odvádí pozornost“ poukazováním na nepovolenost údajného využívání budovy k bydlení. Zopakovali, že šlo toliko o budoucí záměr žalobců, který ale nebyl ve faktické rovině realizován. Bytové jednotky byly v budově pouze formálně vymezeny, nikoli skutečně vybudovány; nadto žalobci posléze změnili vymezení jednotek bytových na nebytové.
16. Za podstatu sporu žalobci označili stavební úpravy provedené „historicky“, v průběhu několika desítek let. Dle žalobců nejsou pochybnosti o tom, že se tak stalo s vědomím stavebního úřadu, což vyvozují z vyjádření bývalého ředitele společnosti KOVOS, J. Z. Předpokládají, že úpravy byly provedeny v souladu s rozhodnutími stavebního úřadu, která však stavební úřad v průběhu řízení o odstranění stavby neměl z neznámých důvodů k dispozici. Žalobci k tomu dodali, že při nahlédnutí do archivu Městského úřadu Ústěk jim byly předloženy pouze doklady do roku 1986; domnívají se však, že stavební úřad musel vést i jiná řízení, neboť součástí archivních dokladů bylo územní rozhodnutí a stavební povolení ze dne 7. 1. 1993, č. j. 332/7/2987/92, týkající se kovové montované haly v tomtéž areálu. Žalobci podezřívají úřední osobu, která za stavební úřad prvostupňové rozhodnutí vyhotovila, z úmyslného zatajování takových dalších stavebních řízení; motivaci úřední osoby k takovému počínání spatřují ve mstě za žalobci v minulosti podané stížnosti ohledně jejího nezákonného postupu.
17. Dále z části A výpisu z listu vlastnictví č. XD pro příslušné katastrální území žalobci vyvozují, že stavební úpravy a provádění staveb byly v průběhu let stavebním úřadem řešeny, neboť se tam podává údaj o předchozím vlastníkovi, o „rozhodnutí o existenci stavby“ apod. Provádění stavebních prací v letech 1983 až 1990 potvrdil dle žalobců i Ing. R. D., který byl v uvedeném období zaměstnancem firmy KOVOS na pozici stavbyvedoucího právě na objektech v příslušném areálu. Stav a rozsah staveb v areálu včetně jejich stáří je dle žalobců zachycen i ve znaleckém posudku ze dne 7. 11. 2011, zpracovaném pro účely prodeje areálu žalobcům.
18. Podle žalobců žalovaný ve svém vyjádření pominul žalobní námitku upozorňující na pochybení stavebního úřadu spočívající v uložení paušální povinnosti žalobcům odstranit veškeré stavební úpravy oproti stavu budovy v roce 1975, tedy včetně těch dílčích úprav, které nejsou podmíněny vydáním povolení či souhlasu. Ve zbytku jsou pak stavební úpravy, které by povolení vyžadovaly, dle žalobců s ohledem na stáří jejich provedení již „konzumovány“, nehledě na to, zda skutečně byly povoleny.
19. Žalobci vyjádřili přesvědčení, že postupovali v souladu se zákonem, neboť „historicky konzumované“ stavební úpravy zdokumentovali formou pasportu a žádali od stavebního úřadu jeho ověření. Naopak stavební úřad jednal nezákonně, jestliže takovou žádost opakovaně odmítl a namísto toho pojal záměr žalobce poškodit uložení povinnosti mj.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k odstranění či výměně střechy, spojené s mnohamilionovými náklady a možností degradace již provedených stavebních úprav (rekonstrukce interiéru budovy, jež nepodléhaly povolení ani ohlášení).

20. Svou repliku žalobci doplnili podáním ze dne 19. 11. 2024. V něm k tvrzení, že stavební úřad měl již dříve informace o umístění sedlové střechy na dotčené budově, předložili dodatečně opatřené listiny (žádost o zápis staveb ze dne 9. 3. 2020, návrh ze dne 18. 3. 1996 kat. úřadu s předložením kolaudačního rozhodnutí, kolaudační rozhodnutí ze dnů 1. 3. 1984, 10. 3. 1986 a 9. 4. 1993, a zápis z 9. 3. 1993).

Posouzení věci soudem

21. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, protože nebylo prováděno dokazování, žalovaný s rozhodnutím bez jednání vyjádřil souhlas a žalobcům marně uplynula zákonná lhůta k vyjádření případného nesouhlasu (případný nesouhlas ostatně nevyjádřili ani po uplynutí dané lhůty).
22. Jak soud předeslal již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí nařídil žalobcům jako spoluvlastníkům stavby odstranění všech provedených stavebních úprav budovy č. p. XA, které nejsou v souladu s posledním povoleným stavem. Nad rámec toho nicméně výroková část prvostupňového rozhodnutí obsahuje pod bodem I. upřesnění, a sice že *„posledním povoleným stavem se rozumí projektová dokumentace stavby pro administrativu (budovy č. p. XA, pozn. soudu) z let 1974 až 1975, k níž bylo dochováno stavební povolení – rozhodnutí o přípustnosti stavby, ze dne 7. 7. 1975 pod č.j.: 1637/75 a kolaudační rozhodnutí – dodatečné povolení k trvalému provozu – užívání, ze dne 19. 11. 1980 pod č.j.: 332/Výst/80/Č/Ga. Konkrétně se jedná:*
- *O provedené stavební úpravy stavby pro administrativu. Jedná se o úpravy rovnoměrně v celém prostoru stavby pro administrativu, tzn. 1.NP a 2.NP. Stavebními úpravami bylo dosaženo dispozičních změn, a to v prostoru původní jídelny, původních šaten, původních umývár a WC, původního skladu, původní strojovny, původní přípravny svačín, původní místnosti-konstrukce, za účelem změny v užívání. Stavební úpravy spočívají zejména ve výstavbě příček, které dělí prostor na bytové jednotky, v celkovém počtu 16 jednotek, z nichž každá obsahuje hygienické zázemí (sprcha a WC) a minimálně jeden pokoj.*
 - *O provedené stavební úpravy střechy stavby pro administrativu. Místo původní ploché střechy byla vystavěna střecha sedlová, a to s hřebenem v podélném směru“.*
23. Soud se nejprve zabýval námitkou, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného svévolně nerespektují údajně dlouhodobý a pokojný stav, resp. že nepřiměřeně zasahují do vlastnického práva žalobců, stejně jako narušují jejich legitimní očekávání. Soud se v tomto s žalobci neztotožnil.
24. Předně soud uvádí, že stavební zákon neukládal stavebnímu úřadu povinnost zohlednit v řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) délku doby, která uplynula od provedení stavby do nařízení jejího odstranění. Podle uvedeného ustanovení totiž platilo, že *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.* Z citovaného je dle soudu navíc zřejmé, že zákon neponechával rozhodnutí o nařízení odstranění stavby na uvážení stavebního úřadu. Naopak, stavební úřad byl povinen odstranění stavby nařídít, zjistil-li, že byly naplněny

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

všechny zákonem předvídané podmínky. Jak ale uvedeno již v úvodu tohoto odstavce, délka doby, která uplynula od provedení stavby do nařízení jejího odstranění, mezi tyto podmínky nepatřila. Jelikož stavební úřad je orgánem státní správy a při rozhodování o nařízení odstranění stavby uplatňuje státní moc, musí tak činit jen v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Pokud by stavební úřad ze zákonných mezí vybočil a s odkazem na délku existence nepovolených úprav budovy č. p. XA rozhodl, že se odstranění stavby nenařizuje, dopustil by se právě toho pochybení, které mu žalobci v dané žalobní námitce vyčetli, totiž svévole. Jestliže tedy s ohledem na stáří některých z provedených („historických“) stavebních úprav žalobcům vzniklo jakési subjektivní očekávání, že stavební úřad ani v budoucnu nenařídí jejich odstranění, nepovažuje takové očekávání soud bez dalšího za legitimní.

25. Žalobci se podle názoru soudu nemohou úspěšně dovolávat údajné dobré víry s poukazem na to, že stavební úřad pro určitou delší dobu nekonal ve věci odstranění stavby; dobrou víru je zpravidla způsobilé založit aktivní jednání jiného subjektu, nikoli jeho pasivita (k tomu srov. např. bod 15 nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, publ. pod č. 147 sv. 90 Sbírky nálezů a usnesení). Pro kontrast a na okraj soud uvádí, že dobré víry ohledně souladnosti stávajícího stavu budovy č. p. XA včetně žalobci provedených změn by se mohli žalobci dovolávat například tehdy, pokud by stavební úřad po provedení kontrolních prohlídek (uskutečněných v dnech 25. 5. 2023 a 27. 6. 2023) nezačal řízení o odstranění stavby a pokud by posléze potvrdil žalobci předložený pasport budovy.
26. Odkaz žalobců na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, není s ohledem na podstatné skutkové odlišnosti porovnávaných případů příslušný. V daném nálezu Ústavní soud konstatoval porušení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek rozhodnutími správních orgánů a správních soudů, v jejichž důsledku mělo dojít k odstranění té části plotu, jež v rozporu s územním rozhodnutím přesahovala výšku 150 cm. Nepřiměřenost nařízení odstranění části stavby shledal Ústavní soud v tom, že ve výšce přesahující 150 cm sice byl plot v rozporu s platným územním rozhodnutím z roku 1999, avšak v době rozhodování žalovaného správního orgánu i soudů (dle předpisů účinných od 1. 1. 2018) již hmotněprávní úprava nově nepodmiňovala stavbu plotu ve výši do 200 cm vydáním rozhodnutí o umístění stavby, územního souhlasu ani stavebního povolení, a nepodmiňovala ji ani ohlášením. Podle Ústavního soudu bylo *„totiž lze plauzibilně tvrdit, že byl protiprávní stav v případě stěžovatelky de facto zhojen tím, že je nyní podle stávající hmotněprávní úpravy stavebního zákona již možné oplocení do výše 2 m zřídit bez povolení. Nelze v této souvislosti odhlédnout od skutečnosti, že jakkoliv zjištěná výška plotu přesahuje 150 cm stanovených v platném územním rozhodnutí, z pořízené fotodokumentace a obsahu správních rozhodnutí je zjevné, že se oplocení svou podobou nijak nevymyká oplocení sousedních předzahrádek domů skupiny "A" stanovené předmětným územním rozhodnutím. Z napadených správních rozhodnutí pak vyplývá i to, že oplocení předzahrádek jiných domů v okolí přesahuje svojí výškou 150 cm. Za této situace je tak požadavek na dodržení výšky 150 cm právě v případě stěžovatelky zjevně neúčelný, nepřiměřený okolnostem případu stavebníka, nijak neodpovídá místním poměrům a konečně neodpovídá ani aktuální, účinné zákonodárcem zvolené metodě právní regulace“*. Zdejší soud k tomu poznamenává, že v nyní posuzované věci jde o situaci diametrálně odlišnou, neboť se týká nepovolené dodatečné stavební úpravy či změny stavby (na rozdíl od originálního provedení stavby v rozporu s územním rozhodnutím), a podle hmotněprávní úpravy aplikovatelné na nyní posuzovanou věc nepřestaly tyto změny či úpravy být podmíněny určitým druhem „povolení“ v širším smyslu (k tomu viz níže). V důsledku toho nelze ani konstatovat, že by v nyní posuzované věci nebylo trvání na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dodržení zákona nezbytné, natož aby bylo disproportční. Ostatně sám Ústavní soud v bodu 42. citovaného nálezu upozornil, že „*racionalita přijatého řešení správními orgány byla v nyní projednávané věci Ústavním soudem posuzována optikou "míry" nezákonnosti stavby, resp. její části. Závěry vyslovené v této věci je tak zapotřebí individualizovat skutkovým okolnostem konkrétního případu, přičemž kvaziprecedenční závaznost judikatorního závěru vyjádřeného v tomto nálezu tak nelze považovat za "zbraň" proti stavebním úřadům. Podmínky aplikace ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona tak nejsou dotčeny. Nuance bezmála dvou desítek centimetrů oplocení zahrady rodinného domu totiž nelze srovnávat s rozsáhlými tzv. černými stavbami developerů, na jejichž odstranění (na rozdíl od nyní projednávané věci) nepochybně existuje naléhavý veřejný zájem*“.

27. Soud v kontextu námitky zásahu do legitimního očekávání neopomenul ani tvrzení žalobců, že stavební úřad musel např. o změně střechy z vodorovné na sedlovou vědět dříve z jiných proběhnuvších řízení, a přesto její odstranění nařídil až nyní. K tomu soud uvádí, že i kdyby bylo dané tvrzení prokázáno, neznamenalo by to bez dalšího také prokázání vědomosti stavebního úřadu o tom, že stavba sedlové střechy nebyla povolena, natož aby takto bylo možné důvodně dovozovat, že stavební úřad danou stavební úpravu toleroval, a už vůbec že tímto jaksi mlčky stavební úpravu odsouhlasil. Žalobci ve svém podání ze dne 19. 11. 2024, jímž doplnili žalobní repliku, navrhli listinné důkazy k prokázání tvrzení, že stavební úřad již dříve měl informace o umístění sedlové střechy na budově č. p. XA; jak ovšem soud vysvětlil již výše, případná vědomost stavebního úřadu o umístění sedlové střechy není rozhodnou skutečností, a proto těmito listinami důkaz neprovedl.
28. Na základě takto žalobci prezentovaného řetězce nepodložených spekulací nebylo dle názoru soudu ani možné úspěšně vystavět argumentaci, že pro výstavbu sedlové střechy (či změny v dispozicích interiéru) povolení existovala, avšak se nedochovala. Soud opakuje, že nic nenasvědčuje tomu, že by konkrétně tyto (žalobci označované jako „historické“) stavební úpravy a nástavba byly předmětem jakéhokoli řízení nebo procesu před stavebním úřadem. Bylo by ostatně záležející, pokud by se na jednu stranu dochovala původní projektová dokumentace budovy č. p. XA z let 1974 až 1975, a s ní rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 7. 7. 1975, č. j. 1637/75, stejně jako dodatečné povolení k trvalému provozu – užívání ze dne 19. 11. 1980, č. j. 332/Výst/80/Č/Ga, avšak na druhou stranu by se nedochovaly případné pozdější listiny osvědčující povolenost předchozím vlastníkem provedených stavebních změn. Domněnka žalobců o úmyslném zašantročení údajných stavebních povolení nebo souhlasů nejmenovanou úřední osobou stavebního úřadu by sice takovou situaci vysvětlovat mohla, zůstala však v rovině pouhých spekulací.
29. Ani žalobní námitku, podle níž měl stavební úřad ověřit žalobci předložený pasport stavby (budovy č. p. X), nelze vyhodnotit jako důvodnou. Podle § 125 odst. 1 věty první stavebního zákona platilo, že *vlastník stavby je povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení* (zvýraznění doplněno soudem). Logicky tedy i pasport stavby, jakožto zjednodušená dokumentace skutečného provedení stavby ve smyslu § 125 odst. 3 věty druhé téhož zákona, může být stavebním úřadem ověřen pouze za předpokladu, že stavební úřad shledá jeho obsah (a tedy i v něm poznačené skutečné provedení stavby) souladným s vydanými povoleními. Je však nábíledni, že taková situace v nyní posuzované věci nenastala. Žalobci z vlastní iniciativy (nikoli v důsledku nařízení stavebního úřadu) doručili stavebnímu úřadu žádost o ověření pasportu dne 27. 11. 2023, přestože si byli vědomi probíhajícího řízení o odstranění stavby (jež bylo zahájeno oznámením ze dne 13. 10. 2023) a názoru stavebního úřadu o povaze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provedených a prováděných změn dokončené stavby jakožto změn postrádajících povolení v širším smyslu (tj. povolení či souhlas po ohlášení). Jestliže stavební úřad nepovažoval zjištěné změny dokončené stavby za souladné s vydanými povoleními, popřel by ověřením žalobci předloženého pasportu tento svůj názor.

30. Zcela mimo podstatu věci pak dle názoru soudu byla žalobci uplatněna související námitka, že stavební úřad měl postupovat přiměřeně podle § 125 odst. 2 stavebního zákona. Podle daného ustanovení, *nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.* Soud již výše vysvětlil, že v nyní posuzované věci nic nesvědčí o tom, že by změny dokončené stavby (stavební úpravy a nástavba v podobě sedlové střechy) byly kdy stavebním úřadem jakkoli povoleny. Není tedy důvod zabývat se zákonnými pravidly pro náhradní zjišťování účelu stavby.
31. Podle názoru soudu nebyl dán ani žádný důvod k tomu, aby stavební úřad (či žalovaný) podrobněji zjišťoval, která dílčí změna stavby či stavební úprava byla provedena až žalobci, a která naopak již předchozím vlastníkem budovy č. p. XA. V řízení o odstranění stavby bylo důvodně postupováno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, který stanovil, že povinnost odstranit stavbu má být stavebním úřadem uložena primárně vlastníku stavby. Žalobci ostatně ani nespороvali své spoluvlastnictví budovy č. p. XA. Jde o projev koncepce odpovědnosti vlastníka stavby za soulad skutečného stavu (provedení) stavby se stavem povoleným, která má základ v již výše zmiňovaném § 125 stavebního zákona, podle něhož bylo povinností vlastníka stavby *uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení.* Tato povinnost se neváže pouze na původního vlastníka stavby, ale vždy především na vlastníka aktuálního, což má ostatně umožnit právě povinnost dosavadního vlastníka odevzdat při změně vlastnictví stavby dokumentaci novému vlastníku (§ 125 odst. 1 *in fine* stavebního zákona).
32. Dále se soud zabýval okruhem námitek týkajících se způsobu užívání budovy č. p. XA. Zde žalobci v první řadě namítali, že bytové jednotky v budově toliko vymezili prohlášením ve smyslu § 1164 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), přičemž v průběhu správního řízení změnili vydané prohlášení postupem dle § 1169 téhož zákona tak, že jednotky byly vymezeny jako nebytové. Soud v obecné rovině souhlasí s žalobci i žalovaným, že pro řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona není právní jednání v podobě prohlášení o rozdělení práva k nemovité věci na vlastnické právo k jednotkám bezezbytku určující. Zpravidla může v nepřímém důsledku takového právního jednání (a s ním souvisejícího vzniku bytových nebo nebytových jednotek a společných prostor) dojít v průběhu řízení o odstranění stavby ke změně účastníků řízení či zmnožení jejich počtu, neboť vlastnické právo k nově vzniklé jednotce může být v mezidobí převedeno na třetí osobu, která by pak v závislosti na rozsahu nařízení odstranění stavby mohla být novým účastníkem řízení o odstranění stavby (podle toho, zda se odstranění stavby týká dané jednotky či společných částí domu). To však není případ nyní projednávané věci, resp. žádný z účastníků to netvrdil. Dále soud dodává, že vymezení bytových jednotek v budově však bez dalšího neznamená, že je budova fakticky užívána k bydlení (byť může jít o významné zjištění přispívající k takovému závěru), a *vice versa* vymezení jednotek nebytových neznamená, že budova (či její části) není užívána k bydlení.

33. Soud upozorňuje, že v nyní posuzované věci nebylo rozhodné ani tak zjištění, jakým způsobem byla budova žalobci fakticky užívána [to může být relevantní spíše pro řízení o přestupku dle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona], nýbrž posouzení, zda byly v budově provedené stavební úpravy ve smyslu § 104 odst. 1 písm. k) téhož zákona stavebními úpravami *pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí* (zvýraznění doplněno soudem). Kladné zjištění v tomto směru totiž ústí v závěr, že takové stavební úpravy byl vlastník či stavebník povinen ohlásit stavebnímu úřadu, a získat tak souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru dle § 106 stavebního zákona. Jinými slovy, prvostupňovým rozhodnutím nebylo žalobcům nařízeno ukončit užívání budovy k bydlení, nýbrž odstranit mj. takové stavební úpravy, které byly učiněny pro změnu v užívání budovy (zde úpravy umožňující užívat budovu k bydlení).
34. Dle hodnocení soudu není důvod pochybovat o tom, že provedené změny dokončené stavby (stavební úpravy spočívající ve vybudování či úpravě příček, vybavení každé jednotky sociálním zařízením, kuchyňským koutem a samostatným vchodem) byly ve svém souhrnu provedeny za účelem změny v užívání budovy, a sice užívání k bydlení. Žalobci sami ostatně v žalobě tento záměr výslovně připustili, pročez je pouze logické, že v procesu přípravy jeho realizace provedli odpovídající stavební úpravy. Původně (a ostatně i dosud) však byla budova č. p. 137 v dodatečném povolení k trvalému provozu – užívání ze dne 19. 11. 1980, č. j. 332/Výst/80/Č/Ga, určena k užívání „dle projektové dokumentace“, tj. jako sociální a administrativní budova, jejímž středem podle přiložené technické zprávy č. 102/74 „*prochází chodba, z které jsou v přízemí přístupny šatny žen a mužů, umývárny se sprchami a WC s předsínkami, vše oddělené pro muže a ženy. Zařízení je navrženo pro 61 žen a 32 mužů. V přízemí je dále sklad DKP a strojovna. Z přízemí do 1. patra vede dvouramenné schodiště. V patře jsou pak kanceláře pro cca 10 zaměstnanců (5 mužů, 5 žen) s odpovídajícím hygien. zařízením, úklid. komora, přípravná svačín a jídelna, která bude sloužit také jako společenská místnost.*“ Z žalobci předloženého pasportu budovy č. p. XA, obsaženého ve správním spisu, je nicméně patrné, že aktuálně příčky neodpovídají původní projektové dokumentaci, a nadto jsou jednotlivé oddělené vnitřní prostory vybaveny kuchyňskými kouty a mj. rohovými vanami.
35. Žalobní tvrzení, že s užíváním budovy k bydlení žalobci ve skutečnosti nezapočali (neboť se údajně jednalo pouze o budoucí záměr), soud již v předchozím odstavci označil za nerozhodné, a navíc je hodnotí ve světle zjištění učiněných stavebním úřadem v průběhu správního řízení i jako vyvrácené. Z rozhodnutí žalovaného totiž plyne, že stavební úřad zjistil, že v budově č. p. XA jsou na základě nájemní smlouvy přihlášeny k trvalému pobytu osoby pobírající dávky státní sociální podpory, a že dle poznatků Policie České republiky získaných při šetření opakovaného protiprávního jednání osob v budově č. p. XA je tato budova využívána k trvalému bydlení.
36. Soud proto neshledal pochybení v závěrech stavebního úřadu a žalovaného, že stavební úpravy budovy č. p. XA, jimiž bylo dosaženo dispozičních změn za účelem využívání budovy k bydlení (tedy zejména rozdělení místností na menší celky, vytvoření hygienického zázemí a samostatných vchodů do vzniklých „jednotek“), měly být stavebnímu úřadu ohlášeny podle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Jejich provádění tak bylo podmíněno souhlasem stavebního úřadu dle § 106 téhož zákona. Jestliže žalobci v žalobě namítali opak, činili tak nedůvodně. Stavební úřad nepochybil, když výrokem prvostupňového rozhodnutí žalobcům nařídil odstranit mj. (tedy vedle sedlové střechy) i

stavební úpravy provedené za účelem změny v užívání budovy č. p. XA, neboť žalobci ani netvrdili, že by příslušný záměr stavebnímu úřadu ohlásili, natož že stavební úřad vydal k tomuto záměru souhlas. Proto je třeba přisvědčit žalovanému (a stavebnímu úřadu) v tom, že stavební úpravy pro změnu v užívání byly provedeny bez opatření vyžadovaného stavebním zákonem a nebyly dodatečně povoleny, protože bylo namísto nařídit jejich odstranění podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

37. Pokud žalobci v žalobě tvrdili, že některé ze stavebních úprav (vybourání a přestavba prvního nadzemního podlaží a vybudování nových příček, vymezení jednotlivých kancelářských prostor a vybudování správcovského bytu) byly provedeny již předchozím vlastníkem, opakuje soud ji výše vyřčené; povinnost odstranit stavbu se ukládá jejímu aktuálnímu vlastníku, přičemž není rozhodné, jak dlouhá doba případně uplynula od realizace stavby do nařízení jejího odstranění. Žalobcům lze do jisté míry přisvědčit v tom, že pokud předchozí vlastník budovy provedl přestavbu prvního nadzemního podlaží, aniž ale šlo o stavební úpravy ke změně užívání stavby a nebylo jimi zasaženo do nosných konstrukcí budovy, nešlo o záměr vyžadující povolení či ohlášení. V době stavebním úřadem provedených kontrol a následného probíhajícího řízení o odstranění stavby však byly již žalobci realizovány stavební úpravy pro změnu v užívání, přičemž jedinou předchozí dochovanou a ověřenou dokumentací skutečného provedení stavby souladného s povoleným stavem byla právě dokumentace z let 1974 až 1975. Pro účely aktualizovaného vymezení posledního povoleného stavu přitom nebylo možné použít žalobci předložený pasport budovy, neboť ten (jak uvedeno výše) nebyl stavebním úřadem ověřen právě z důvodu, že zachycoval žalobci již provedené stavební úpravy směřující ke změně užívání stavby, jež ale byly uskutečněny bez ohlášení a souhlasu. Stavebnímu úřadu tedy nezbylo, než pro účely nařízení odstranění stavby vyjít z jediné dostupné dokumentace, která ještě zachycovala povolený stav budovy.
38. Soud poznamenává, že patrně pouze sverpé lpění na názoru o volném režimu provedených stavebních úprav žalobcům bránilo v podání žádosti o dodatečné povolení stavby (a to případně včetně stavby sedlové střechy). Zákonem předvídanou možnost dodatečného povolení stavby po zahájení řízení o odstranění stavby lze ostatně vnímat jako systémový nástroj k předcházení tvrdosti rozhodnutí o odstranění třeba i po dekady existující nepovolené stavby. Rozhodli-li se však žalobci této možnosti v posuzované věci nevyužít, nezbývá jim než nést následky spojené s autoritativně shledanou nesprávností jejich právního názoru (co do volného režimu stavebních úprav či povolenosti změny střechy). Mezi takové následky z povahy věci může patřit i žalobci vzpomínané zhoršení využitelnosti budovy či zabezpečovací práce potřebné k minimalizaci poškození budovy v procesu obnovení původního stavu střechy.
39. Žalobci rovněž v žalobě namítli, že (jimi nejmenovaná) úřednice stavebního úřadu rozhodla o odstranění stavby v osobní rovině. Tuto svou námitku podepřeli tvrzením, že tatáž úřední osoba způsobila průtahy v řízení týkajícím se vodovodní přípojky pro budovu č. p. XA, stejně jako domněnkou, že úřední osoba k žalobcům chová animozitu kvůli jejich dřívějším stížnostem na nezákonný postup. K tomuto soud poznamenává, že totožnou námitku uplatnili žalobci prvně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí; žalovaný přitom nepochybil závažně, když se o ní v napadeném rozhodnutí blíže nezmněl. Je tomu tak proto, že daná odvolací námitka byla uplatněna v podstatě okrajově, totiž jako doplněk k argumentaci o více než třiceti letech existence stavebních úprav. Žalobci ani výslovně nenamítali, že nejmenovaná úřednice byla vyloučena z projednávání a rozhodování věci,

resp. že zde byly pochybnosti o její podjatosti. Z formulace příslušné námitky (a to jak odvolací, tak žalobní) ostatně není patrné, jakou konkrétní „úřednici“ měli žalobci na mysli, tj. zda Ing. K. H., označenou v prvostupňovém rozhodnutí jako „oprávněná úřední osoba“, či N. P., uváděnou v záhlaví většiny písemností daného řízení jako osobu věc „vyřizující“. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že jména obou soudem uvedených osob byla žalobcům známa nejpozději dne 30. 10. 2023, kdy bylo jejich zástupci do datové schránky doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby č. j. 06485/2023/SU. Rovněž o údajné nečinnosti stavebního úřadu (resp. konkrétní úřední osoby) před vydáním územního souhlasu s umístěním vodovodní přípojky museli žalobci vědět ještě před vydáním daného souhlasu, tj. před 11. 10. 2023. Přesto uvedli skutečnosti implikující pochybnosti o nepodjatosti neurčené úřednice stavebního úřadu až v doplnění odvolání ze dne 16. 7. 2024, což svědčí spíše pro závěr, že ve skutečnosti žalobci čerpali pochybnost o nepodjatosti úřednice ze způsobu, jakým bylo v řízení o odstranění stavby věcně rozhodnuto. Taková skutečnost však nemůže sama o sobě opodstatňovat závěr o vyloučení úřední osoby. Konečně i pokud by měly pochybnosti žalobců vyvěrat z toho, že na údajný nezákonný postup nejmenované úřednice podali několik stížností, nemohlo by se samo o sobě jednat o dostatečný důvod ke konstatování objektivních pochybností o nepodjatosti; dle názoru soudu nelze v každém případě podané stížnosti předpokládat, že se stížností dotčený úředník nedokáže zachovat profesionálně a pojme mstivé úmysly. Takový závěr by bylo třeba učinit na základě konkrétnějších (nikoli paušalizujících) skutkových zjištění, zejména týkajících se následných činů stížnostmi dotčené úřední osoby. Žalobci však neoznačili a nenavrhli žádné důkazy k prokázání tvrzení, že stížnosti na určitou úřední osobu stavebního úřadu podali, ani k prokázání tvrzení, že taková osoba záměrně působila průtahy v procesu vydání územního souhlasu s umístěním vodovodní přípojky. Soud proto uzavírá, že chybějící vypořádání uvedené neurčité odvolací námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředstavuje v tomto případě vadu, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit (ostatně šlo o jediné shledané marginální pochybení, jehož odstranění v případném novém odvolacím řízení by nemohlo změnit nic na výsledném rozhodnutí). Z výše uvedených důvodů rovněž soud shledal totožnou žalobní námitku nedůvodnou.

40. O důkazních návrzích, jež žalobci v žalobě (případně v replice) uplatnili, pojednává soud v zájmu přehlednosti až na tomto místě. Jednu z množin důkazních prostředků, jimiž žalobci navrhli důkaz, představují listiny již obsažené ve správním spisu; těmi se v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů důkaz neprovádí, jestliže účastník v řízení před soudem nečiní určitou část správního spisu spornou. To je i případ nyní posuzované věci. Soud proto z žalobci k důkazu navržených listin vycházel jako z podkladů pro posouzení důvodnosti žalobních námitek, dokazování jimi však neprováděl. Jde o žalobci takto označené listiny: rozhodnutí žalovaného, prvostupňové rozhodnutí, spis stavebního úřadu, pasport a vyjádření J. Z.
41. Soud dále neprovedl důkaz předloženým výpisem z LV č. XE pro k. ú. X (v žalobě důkaz označen jako „současný stav – výpis z KN“), neboť provedení důkazu by nesměřovalo k prokázání rozhodné skutečnosti. Soud již výše uvedl, že samotný stav zápisu v katastru nemovitostí co do povahy vymezených jednotek není rozhodný, což ostatně sami žalobci konstatovali v replice. Může sice přispět k závěru, jakým způsobem je jednotka fakticky užívána; ani to ale není skutečností rozhodnou (tou je naopak, zda provedené stavební úpravy byly realizovány pro změnu v užívání budovy).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Pokud žalobci v žalobě navrhli k důkazu „foto objektu“, jedná se o důkazní návrh neurčitý, neboť z kontextu žaloby ani dalších jejich podání není zřejmé, jaké tvrzení by mělo být tímto důkazem prokázáno. Krom toho žalobci s žalobou (ani s pozdějšími podáními) soudu žádné „foto objektu“ v jakékoli formě nepředložili, a nebylo tak zřejmé, k jakému konkrétnímu důkaznímu prostředku (listině či elektronickému souboru) se jejich důkazní návrh vztahoval. Pokud tímto snad žalobci zamýšleli letecké fotografie obsažené ve správním spisu, odkazuje soud na již výše konstatovanou zásadu, a sice že obsahem správního spisu se zásadně dokazování neprovádí, nýbrž slouží jako podklad pro rozhodnutí soudu.
43. Soud neprovedl důkaz ani žalobci předloženou žádostí o dodatečné potvrzení pasportu, neboť žalobci jednak v žalobě neuvedli, k prokázání jakého tvrzení tento důkaz soudu předložili (žalobci ostatně výslovný důkazní návrh ani nevznegli), přičemž stavební úřad ani žalovaný nesporeovali, že žalobci o potvrzení pasportu žádali. Z totožných důvodů soud neprovedl důkaz žalobci předloženou Žádostí ze dne 7. 10. 2024 o nahlédnutí do archivu.
44. Dále pokud jde o listiny přiložené k podání žalobců ze dne 19. 11. 2024 a o výpis z LV č. XD, zamýšleli jimi žalobci prokázat, že ve vztahu k dalším budovám v tomtéž areálu probíhala také v mezidobí od roku 1974 do doby, než žalobci budovu zakoupili, jiná stavební řízení. Soud těmito listinami důkaz neprovedl, neboť skutečnost, která jimi měla být prokázána, není rozhodná. Již výše soud vysvětlil, že ani případné otálení stavebního úřadu se zahájením řízení o odstranění stavby by nezapříčinilo zánik práva (resp. povinnosti) tak učinit dodatečně. Žalobci ostatně netvrdili, že by snad touto sadou navržených důkazů mělo být prokázáno vydání stavebního povolení nebo souhlasu s provedenou nástavbou (sedlová střecha) či stavebními úpravami směřujícími ke změně užívání budovy. Stejně tak soud neprovedl důkaz žalobci předloženým znaleckým posudkem č. 169-394.2011 ani čestným prohlášením Ing. R. D. Z kontextu žaloby je patrné (žalobci výslovně neuvedli tvrzení, k jehož prokázání uvedené listiny předložili), že žalobci jimi zamýšleli prokázat tvrzení, že některé stavební úpravy budovy č. p. XA provedl již jejich předchozí vlastník; jak soud vysvětlil výše, tato skutečnost však není rozhodná.
45. Soud se nezabýval námitkou žalobců, podle níž stavební úřad pochybil, když jim prvostupňovým rozhodnutím uložil paušální povinnost odstranit veškeré stavební úpravy oproti stavu budovy v roce 1975, tedy včetně těch dílčích úprav, které nebyly podmíněny vydáním povolení nebo souhlasu. Uvedenou námitku totiž žalobci uplatnili opožděně. K tomu je třeba předeslat, že není pravdou (jak žalobci navozovali v replice), že tato námitka byla uplatněna již v žalobě. Žalobci totiž v bodu IV. žaloby pouze okrajově (a v jiném kontextu) uvedli, že jim stavební úřad uložil povinnost „fakticky uvést stav do stavu dle původní projektové dokumentace z roku 1975“. Daná žalobní výtku však byla dle soudu spíše obecným úvodem do navazující žalobní argumentace, aniž jakkoli blíže poukazovala na uložení povinnosti odstranit i takové případné stavební úpravy, pro které nebyly povolení ani souhlas stavebním zákonem vyžadovány. S ohledem na § 306 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, mohli žalobci rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě 2 měsíců poté, kdy jim bylo rozhodnutí žalovaného oznámeno. Písemné vyhotovení rozhodnutí žalovaného bylo zástupci žalobců doručeno (a tedy žalobcům oznámeno) dne 29. 8. 2024; lhůta dvou měsíců tak uplynula s koncem dne 29. 10. 2024. Replika žalobců však byla sepsána až dne 15. 11. 2024 a soudu doručena dne 18. 11. 2024, tedy zjevně po uplynutí lhůty k rozšíření žaloby o další žalobní bod.

46. Soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročez nemají právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení, jež by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. dubna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.